

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Lauantai 7.7.2018
Iltaseurat klo 18.30
Jouko Kuusinen

”Seuraavana ja samalla viimeisenä lähtövuorossa ovat kolmas luokka ja luokattomat.” Tämä ilmoitus ei tällä kertaa koskenut teloituspaikeille lähteviä eikä kiväärin ruoaksi joutuvia. Siteeraamani sanat kaikuivat ammin kisakuuluttajan megafonista muutama polkema täältä juhlakentältä Vaasantien suuntaan Ylöjärvellä. Meneillään olivat hiihtokilpailut, jossa lähtövuorossa oli hiihtoliiton silloisen luokituksen mukaan sarja ”kolmas luokka ja luokattomat”. Lähtövuoroaan odotellessa ja yrittäessään pitää erilaisin hytkytyksin ja venytyksin itseään lämpimänä ehti mieleen nousta monenlaisia ajatuksia. Olin voimieni tunnossa, täydessä sotisovassa. Pipo sopivan kireällä, hiihtohaalarit päällä, sauvat käsissä ja hyvin viritetyt sukset alla. Mutta siitä huolimatta kuulit ”kolmanteen luokkaan tai peräti luokattomiin”. Kohenna siinä itsetuntoasi ja kiillota omakuvaasi! Nolotti, nöyryytti ja hävettikin. Mitähän katsojatkin ajattelevat? Luokattomat. Osaavatko he hiihtää? Näyttääkö heidän menonsa luokattoman huonolta, kestäkö sitä katsella? Pysyvätkö edes suksilla? Itse tiesin syyn luokattomaan asemaani. 1970-luvun puolivälin talvet olivat etenkin pääkaupunkiseudulla, jonne olin siirtynyt opiskelemaan, miltei lumettomia. Kilpailemattomuus ja samaan aikaan tapahtunut aikuisten sarjaan siirtyminen olivat syy ansiolliseen arvonlaskuun. Mutta tämä tieto ei siinä tilanteessa paljon fiilistä kohottanut! Adrenaliinit lylyjen ja kalhujen raivoisaan liikutteluun oli kaivettava muualta sisuksista.

Nyttemmin näille runsaan 40 vuoden takaisille muistoille voi vain hymyillä, jopa nauraa. Mutta hymy hyyytyy hetkessä kääntäessämme katseemme yksistä hiihtokilpailuista avarammalle tämän päivän suomalaiseen todellisuuteen. Hiihtokisojen luokattomien lähtöjonossa värisin vapaaehtoisesti, harrastamisen halusta. Mutta ruokajonoissa, enkä nyt tarkoita täällä juhlaravintolassa muodostuvia jonoja, vaan niitä, jotka ikävällä tavalla symbolisoivat erästä aikamme epäkohtaa, niissä seistään vastentahtoisesti, pakosta. Leipäjonoja ei harrasteta huvin vuoksi. Niissä etsitään tosissaan häpeää kantaen apua ihmisen perustarpeen, nälän, tyydyttämiseen. Näitä itsetuntoa kirveltäviä eri tarpeisiin liittyviä jonottamisia osuu valitettavan monia useiden ihmisten kohdalle. Kansalaiset asemoituvat taloudellisista, sosiaalisista, koulutustasostaan ja asuinpaikastaan johtuvista syistä erilaisiin kategorioihin.

Jokin aika sitten julkaistussa tutkimuksessa kerrottiin, kuinka suomalaisten suurimmaksi huolenaiheeksi sisäisen turvallisuuden kannalta oli noussut eriarvoistuminen. Se oli ohittanut kaikki muut epäkohdat ja uhat. Nyt ei puhuta vain epämiellyttävästä tuntemuksesta, vaan raa’asta kokemuksesta, jossa kaikkia väestöryhmiä ei kohdella yhdenvertaisesti. Kasvava eriarvoisuuden ja osattomuuden kokemus vaikuttaa huolestuttavalta. On jo jonkin aikaa puhuttu siitä, että yhteiskuntamme on jakautunut kahtia. Vai elämmekö jo pirstoutuneisuuden tilassa? Toimiiko yhteiskunta tällöin nimensä ja olemuksensa mukaisesti? Voiko yhteiskunta olla jakautunut, niin kuin historian kirjoissa otsikoidaan 100 vuoden takaisia surullisia tapahtumia? Kansakunta voi jakautua ja väestöryhmät riitautua keskenään, mutta eikö yhteiskunnan tulisi toimia yhteisen hyvän edistämiseksi? Eikö kyse ole yhteisyydestä, yhteydestä ja yhtä pitämisestä asumienne valtiollisten rajojen sisällä?

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Kuluvana vuonna on eri yhteyksissä käsitelty 100 vuoden takaista sisällissotaa ja sen jälkeensä jättämää kansallista traumaa. Etsiessämme sovintoa menneisyyden suhteen emme kai ole kylvässä uusia konfliktien siemeniä? Oppiaksemme aiemmin tehdyistä virheistä ja vääryyksistä emme kai lankea itse toistamaan niitä? Esimerkiksi kieleemme on syntynyt uusia sanoja, käsitteitä ja nimityksiä, joilla lyödään kiilaa ja luodaan rajoja ihmisten välille. Mainittakoon vain sanat vihapuhe ja kuluerä. Edellinen jo itsessään ilmaisee, ettei sopuun tai sovintoon edes pyritä. Entisten oloneuvoksien status on muuttunut. Nykyisin eläkeläiset, vanhukset, kuten myös sairaat ja vammaiset tunnetaan kulueränä, yhteiskunnalle tuottamattomana rasitteena. Kumpi luotiin ensin: ihminen vai raha? Eikö yhteiskunta merkitse enää kansankotia, joka sulkee suojaansa jokaisen kansalaisen, jossa häntä arvostetaan kyvyistään, voimistaan ja varallisuudestaan riippumatta ja jossa hänestä pidetään huolta?

Näiden juhlien tunnussanat on otettu Siionin virrestä, jossa edellä mainitut ongelmat on tuotu makrotasolta mikrotasolle. ”Herra, anna rakkauden kasvaa kodissamme. Ohjaa tiemme yhteinen, kuule rukoustamme. Lähellesi ikävöin, ole läsnä päivin, öin, hyvä Jumalamme.” Kansakunnan rauhan ja sovun perustukset valetaan kotona, yhteiskunnan perusyksikössä perheessä. Sieltä alkaa keskinäinen kunnioitus ja toisten ymmärtäminen. Sen sietäminen, että toiset ajattelevat eri lailla ja ovat erilaisia. Jokaisen ihmisen ajatusten ja asenteiden takaa löytyy joku toinen tai jotkut toiset. Emme synny tyhjiöön emmekä kasva umpiossa. Riita ei synny itsestään, yksinään. Sota ei syty, vaan se sytytetään. Aina takaa löytyy ihminen. Voittaja tai uhri, alistaja tai alistettu, kummassakin tapaa ihmisen. Välttääksemme tällaiset erottavat asetelmat me tarvitsemme rakkautta. Mutta emme sellaista rakkautta, jonka otaksumme omistavamme. Meidän rakkautemme etsii omaansa, se on mielestään, jos ei aina niin useimmiten oikeassa, se tietää, mikä kullekin on parasta. Mutta mitä meidän rakkautemme on saanut aikaan? Jäljet pelottavat. Ne kertovat enemmän sydämen kovuudesta kuin armollisuudesta. Siksi me joudumme avuttomina huutamaan avuksi Herraa, että hän, joka on itse rakkaus, olisi jatkuvasti, päivin ja öin, läsnä elämässämme, ohjaamassa tietämme ja opettamassa hänen mielensä mukaisuutta.

Tämä tosiseikka meidän täytyy pitää mielessämme näilläkin herättäjäjuhlilla. Me emme edusta täällä uskon ja rakkauden osajia. Meillä ei ole varaa niiden suhteen röyhistellä rintaamme. Kun tarkastelemme kirkon ja myös herännäisyyden vaiheita, joudumme painamaan päämme ja tunnustamaan kyvyttömyytemme elämään Herramme mielen mukaisesti. Me olemme ottaneet mestarin paikan ja repineet Kristuksen ruumiin. Oikean uskon ja rakkauden nimissä on tehty tuhoa ja saatu aikaan hajaannusta. Herännäisyyden historia kertoo muun muassa, miten 1800-luvun puolivälissä syntyi Keski-Pohjanmaalla hajaannus, joka tunnetaan myös tupajakona. Oli ”parempia” ja ”huonompia” kristittyjä. Jälleen löytyi luokitteluperuste! Omasta mielestään paremmat edustivat sitä näkemystä, että ilman pyhyyttä ei voi nähdä Jumalaa, kun taas huonommat tunsivat itsensä vianalaisiksi ja kilvoittelunsa kelvottomaksi. Huonompien peruskysymys oli ja on: pelastuuko huono, syntinen ihminen yksin armosta Kristuksen tähden vai tarvitaanko vielä lisäksi jokin aktiivimalli?

Palataan vielä lähtöviivalle. Sille, jossa seisomme Jumalan edessä. Lähtövuoroa emme tiedä. Mutta luokittelu- ja tasoeroista on tullut entisiä. Ei ole enää parempia ja huonompia. Löytyy vain vaellukseltaan luokattomia, jotka Kristus on korjannut. Jonottajat, mikä on odottamisen tila, voivat yhtyä virren tekijän tunnustukseen: ”Näin olkoon tästä lähin uskoni, oppini: myös viimeinen ja vähin saa olla omasi. Henkesi jatkuvasti ohjatkoon loppuun asti armosta elämään.” Huomaa viimeinen

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

pyyntö kaikkia parempia vaatimusten esittäjiä vastaan. Henkesi jatkuvasti ohjatkoon loppuun asti, ei taitavasti, ei moitteettomasti, ei kunniallisesti, ei edes ihmisiksi, vaan armosta elämään.